

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/99/2025
Identifikačné číslo spisu:	4220205227
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4220205227.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. L., narodeného XX. C. XXXX, L., Q. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Gabrielom Szabóom, Kolárovo, Kostolné námestie 32, proti žalovaným 1/ B. F. E., narodenému XX. E. XXXX, R., R. X, 2/ L. L., narodenej X. G. XXXX, L.A., R. XX, 3/ N. L., narodenému XX. K. XXXX, L.A., R. XX, všetci zastúpení advokátom Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, Trnava, Ulica Vajanského 6718/10, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10C/48/2020 a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. februára 2025 sp. zn. 12Co/18/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaným 1/ až 3/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 17. januára 2024 č. k. 10C/48/2020 - 517 (druhým v poradí) žalobu zamietol (I.) a žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu (II.). Súd prvej inštancie vec právne odôvodnil § 11, § 13 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“); čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky; § 137, § 149, § 153 ods. 1 až 3, § 215 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“). Súd prvej inštancie ustálil skutkový stav, že žalobca je bývalým manželom žalovanej 2/ a otcom žalovaného 3/ a že došlo k vyhotoveniu nahrávok z rozhovorov medzi žalovanými, ktorých prepisy súhlasia so zvukovými nahrávkami a v ktorých sa žalovaní 2/ a 3/ rozprávajú so žalovaným 1/ o ich súkromnom živote z čias, keď bývali v jednej domácnosti so žalobcom. Súd prvej inštancie uviedol, že vo veci nebola existencia nahrávok sporná, ani to, že ich vyhotovil žalovaný 1/, ktorý ich sprístupnil svojej vtedajšej manželke N. E.. Taktiež nebolo sporným, či a ako sa žalovaní v rámci rodinnoprávných konaní alebo vyšetrovaní vyjadrovali vo vzťahu k osobe žalobcu. Rovnako nebolo sporné ani to, že žalovaný 1/ doručil zamestnávateľovi žalobcu e-mail, ktorý je súčasťou spisu. Sporným bolo, za akým účelom k vyhotoveniu nahrávok došlo, či došlo k ich ďalšiemu šíreniu a ak áno, komu, či žalovaní ohovárali žalobcu na verejnosti aj inak, ako prostredníctvom šírenia nahrávok, či ich konanie naďalej trvá

a či bolo spôsobilé zasiahnuť do sféry osobnostných práv žalobcu a v prípade ak áno, či dosiahlo takú intenzitu, že mu za to patrí náhrada nemajetkovej ujmy a v akej výške.

1.1. Súd prvej inštancie posúdil vyjadrenie žalobcu z 25. októbra 2021 vzhľadom na závery odvolacieho súdu vyplývajúce z rozhodnutia č. k. 12Co/10/2023 - 491 ako tvrdenia, ktoré dopĺňajú skutkové tvrdenia žalobcu prezentované v žalobe, žalobu nerozširujú a žalobca sa nimi snaží podporiť svoj nárok v tomto spore. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 26. septembra 2022 nevykonával žalobcom navrhované výsluchy svedkov pani N. E. a pána Q. W., a to z dôvodu ich nadbytočnosti s ohľadom na vymedzenie predmetu sporu, keď vo veci nebolo sporným, že navrhovaná svedkyňa pani N.A. E. disponovala nahrávkami, v rámci súkromnej komunikácie so žalovaným 1/ komunikovali o žalobcovi a kedy ani žalovaný 1/ nepopieral, že nahrávky vyhotovil aj pre manželku. Svedok Q. W. mal zase vypovedať k vzťahu žalobcu so synom, čo bolo vzhľadom k predmetu sporu irelevantné. Súd prvej inštancie tiež nevychádzal z listinných dôkazov predložených žalobcom na pojednávaní 17. januára 2024, pretože tieto s predmetom sporu nesúviseli. Týmito dôkazmi mienil žalobca preukázať, že žalovaný 1/ klame v súvislosti s tým, že on, ako žalobca, stojí za rozpadom jeho manželstva. Tieto dôkazy však boli predložené až na pojednávaní 17. januára 2024 a žalobca nimi disponoval aj pred začatím sporu a s vecou súvis nemajú, pretože predmetom sporu nie je otázka týkajúca sa dôvodu rozpadu manželstva žalovaného 1/.

1.2. Čo sa týka merita veci súd prvej inštancie uviedol, že každá fyzická osoba má subjektívne osobnostné práva, ktoré jej umožňujú podľa svojej vôle nakladať so svojou osobnosťou, resp. jednotlivými stránkami svojej osobnosti voči ostatným subjektom s rovným právnym postavením vo svojom osobnom a majetkovom záujme, pre svoje všestranné uplatnenie a slobodný rozvoj. Z tohto dôvodu Občiansky zákonník chráni fyzické osoby pred neoprávnenými zásahmi do ich práva na ochranu osobnosti, pričom chráni najmä život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy fyzických osôb (§ 11 OZ). Za týmto účelom priznáva fyzickým osobám právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby im bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 OZ). Právna úprava ochrany osobnosti v § 11 a nasl. OZ má ústavnoprávny základ vychádzajúci z článku 19 Ústavy SR, ktorý je zaradený medzi základné ľudské práva a slobody. Vyššie špecifikované práva na ochranu osobnosti a na slobodu prejavu nie sú absolútne a súčasne sú v zásade rovnocenné, preto pri ich vzájomnom konflikte, ku ktorému nevyhnutne musí v niektorých prípadoch dochádzať, je potrebné s ohľadom na všetky okolnosti veci zvážiť, ktorému právu poskytnúť ochranu a uprednostniť ho, a ktoré naopak musí ustúpiť. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti sú však neoprávnený (protiprávny) zásah, vznik ujmy na osobnostných právach a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy. Pokiaľ ide o neoprávnený zásah, tento musí byť protiprávny, nesmú byť naplnené podmienky okolností vylučujúcich protiprávnosť alebo tzv. zákonné licencie, pričom môže mať rôznu podobu, ako napríklad nesprávny úradný postup, civilný delikt alebo trestný čin. V prípade, že má tvrdený neoprávnený zásah formu prejavu (či už verbálneho alebo písomného), možno o jeho protiprávnosti hovoriť až v prípade, že zásah do osobnostných práv vybočil z medzí dovoleného výkonu práva slobody prejavu. Ujma musí vzniknúť na osobnostných právach fyzickej osoby, ktoré tvoria v § 11 OZ (exemplifikatívnym výpočtom) uvedený predmet ochrany. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) predstavuje priamy vzťah (objektívnu súvislosť) medzi javmi, v ktorom jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Právne posúdenie príčinnej súvislosti je vo svojej podstate vymedzenie, medzi akou ujmov (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30. júna 2010).

1.3. V predmetnej veci súd prvej inštancie nepristúpil k aplikovaniu testu proporcionality medzi slobodou prejavu a ochranou osobnosti, ktorý sa štandardne pri difamačných sporoch využíva, pretože podľa jeho názoru ku kolízii týchto práv nedošlo. Súd prvej inštancie mal za to, že žaloba je nedôvodná, keďže žiadne šírenie predmetných nahrávok, tak, ako to v žalobnom návrhu vymedzil žalobca, preukázané nebolo a samotným vyhotovením nahrávok nedošlo k zásahu do práv žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že tým, že žalovaný 1/ sprístupnil nahrávky svojej manželke, sa iba snažil zachrániť si

manželstvo so ženou, s ktorou mal dieťa, prípadne mal po tom, čo počul od rodinných príslušníkov žalobcu (žalovaných 2/ a 3/), oprávnený strach o bezpečnosť svojho dieťaťa, pričom však nebol jeho konaním naplnený ani prvý predpoklad vzniku jeho občianskoprávnej zodpovednosti a to, že z jeho strany voči žalobcovi neexistuje zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a ktorý by spočíval v porušení alebo ohrození osobnostných práv žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že tým, že žalovaný 1/ sprístupnil nahrávky svojej manželke nemožno podľa názoru súdu hovoriť o zverejnení v pravom zmysle slova. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 152/2008 z 15. decembra 2009 zdôraznil, že vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa distribuuje kritika, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/96/2019 zo 14. mája 2020, kde tento uviedol: „Dôležitou je v tomto prípade odpoveď na otázku, kde došlo k zverejneniu informácie, i keď slovo „zverejnenie“ v tomto prípade možno použiť len s ďalej špecifikovanou výhradou. Žalovaný svoju emailovú správu adresoval žalobcovi a 12 osobám, členom výkonného výboru SZV. Odvolací súd je toho názoru, že v tomto prípade nedošlo v pravom zmysle slova k zverejneniu informácie obsiahnutej v email.“

1.4. Rovnako tak mal súd prvej inštancie za to, že žaloba je nedôvodná aj proti žalovaným 2/ a 3/, ktorí iba na požiadanie žalovaného 1/ a pre jeho osobné súkromné účely opisovali svoje skúsenosti so žalobcom, ktoré nijako inak nezverejňovali, pričom zároveň dôkaz predložený zo strany žalovaného 3/, preukazuje existenciu traumy na jeho strane, čo by mohlo zohrávať rolu v prípade preukazovania, či ide zo strany žalovaných 2/ a 3/ o pravdivé skutkové tvrdenia (čo však nebolo predmetom sporu). Súd prvej inštancie ďalej dodal, že aj v prípade existencie zásahu nie je samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 1998 sp. zn. 1Cdo/89/97). Z použitého pojmu „občianska česť a ľudská dôstojnosť“ podľa § 11 OZ a zo skutočnosti, že zákon chráni osobnosť fyzickej osoby, vyplýva, že zákon chce poskytnúť občianskoprávnou ochranu len v prípadoch závažnejšieho porušenia cti a dôstojnosti vo sfére občianskoprávných vzťahov, ktoré predstavujú zásah do osobnosti občana. Tým je dostatočne vyjadrený zámer, že predmetom ochrany cti a dôstojnosti podľa uvedeného ustanovenia nemôžu byť menej závažné verbálne alebo iné urážky; pritom ďalšou nevyhnutnou podmienkou tejto ochrany je, aby zásah do práva na ochranu osobnosti bol objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti občana privodiť. Občiansky zákonník poskytuje ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou občianskoprávnej ochrany cti je to, aby zásah bol objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti fyzickej osoby privodiť. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v spore nebolo preukázané žiadne konanie žalovaných, ktoré by bolo možné považovať za taký zásah do cti a dôstojnosti žalobcu, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť mu reálnu ujmu na jeho osobnosti. Čo sa týka e-mailovej správy zamestnávateľovi žalobcu zo strany žalovaného 1/, jej obsah nedosahuje intenzitu, ktorá by podľa názoru súdu prvej inštancie bola spôsobilá vyvolať akúkoľvek nemajetkovú ujmu, pričom však žalobca vo vzťahu k nej ani neformuloval žalobný návrh. Z formálnej stránky možno žalovanému 1/ vytknúť iba porušenie pravidiel spoločenskej slušnosti v ironizujúcom kontexte. Na druhej strane nie každé vybočenie z medzí etikety je možné považovať za protiprávne. Naopak, väčšina spoločenských prehrškov má iba morálne konzekvencie. Právo na ochranu osobnosti tak, ako je upravené § 11 OZ, resp. článkom 19 Ústavy SR, nechráni osobu pred každým vplyvom či zásahom, ktorý subjektívne vníma negatívne. Nato aby určité konanie predstavovalo zásah do práva na ochranu osobnosti, musí ísť objektívne o narušenie fyzickej či psychickej integrity osoby, v kontexte prejednávanej veci teda musí ísť o zásah objektívne spôsobilý narušiť jej ľudskú dôstojnosť či občiansku česť. Preto podľa súdu prvej inštancie expresívne vyjadrenie negatívneho postoja voči žalobcovi zo strany žalovaného 1/ pri uvážení všetkých okolností tohto prípadu predstavuje iba neslušný, nie však protiprávny prejav, pričom nešlo o široko dostupný verejný neslušný prejav, ale iba e-mail adresovaný jednej osobe. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o zásahu do jeho práv vyjadreniami žalovaných na súdnych pojednávaniach v rodinnoprávných sporoch alebo v rámci vyšetrovania priestupkových deliktov alebo trestných činov súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho

súdu SR z 21. decembra 1994 sp. zn. 5Cdo/3/94, podľa ktorého vyjadrenie subjektívneho názoru vysloveného v rámci uplatňovania procesných práv účastníka priestupkového konania, nemožno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti občana, i keď by sa inak týkal osobnosti navrhovateľa, ak sa tak stalo spôsobom primeraným okolnostiam, za akých malo k zásahu dôjsť. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že rovnakou úvahou je možné a potrebné sa riadiť aj v prípade vyjadrení žalovaných na všetkých konaniach pred súdmi alebo pred OČTK, keďže v rámci nich realizovali svoje procesné práva. Žalobca tvrdil, že mu konaním bola spôsobená ujma, za ktorej vznik požadoval tak ospravedlnenie, ako aj finančné zadostučinenie. Zákon nedefinuje pojem nemajetková ujma, avšak je potrebné ho chápať ako „škodu“ spôsobenú v nemajetkovej sfére života fyzickej osoby. Ujma môže vzniknúť na poli osobného psychického prežívania, rodinného života, pracovného, spoločenského. Reálne sa môže prejaviť ako strata radosti zo života, psychické útrapy, zhoršenie rodinného života, strata spoločenských kontaktov, pracovných príležitostí a pod. Žalobca podľa súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nedefinoval, nepopísal, v čom a v akých oblastiach mu vznikla nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s tvrdenými konaniami žalovaných. Žalobca by bol býval s ťažkosťami preukázal aj príčinnú súvislosť medzi tvrdenými zásahmi a vznikom ujmy, ktorá rovnako preukázaná nebola. Právu žalobcu na ochranu osobnosti nebolo za daného skutkového stavu možné poskytnúť súdnu ochranu ani v časti, teda nielen pokiaľ išlo o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy, ale ani o uloženie povinnosti zdržať sa ďalších neoprávnených zásahov do osobnostných práv žalobcu, pretože zdržať sa pokračovania v zásahu možno iba v prípade, že tento zásah trvá, čo preukázané nebolo, na základe čoho súd prvej inštancie žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 11. februára 2025 sp. zn. 12Co/18/2024 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.) a žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (II.). Odvolací súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP ho potvrdil a aplikoval § 387 ods. 2 CSP. Odvolací súd prijal záver, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav na podklade navrhnutých dôkazov a vyvodil z neho aj správny právny záver. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal ochrany osobnosti z dôvodu neoprávnených zásahov žalovaných do jeho osobnostných práv, spočívajúcich vo vyhotovení zvukových nahrávok z rozhovorov medzi žalovanými, ktoré obsahovali nepravdivé údaje o jeho osobe zo súkromného života a následné šírenie týchto nahrávok žalovaným 1/ na sociálnych sieťach jeho známym a príbuzným a žiadal zdržanie sa ďalšieho porušovania, požadoval ospravedlnenie a nemajetkovú ujmu v sume 3.000 eur.

2.1. Obsahom práva na ochranu osobnosti je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv, ktoré sú príkladom uvedené v § 11 OZ. Výpočet jednotlivých práv tak, ako sú uvedené v Občianskom zákonníku, je iba demonštratívny. Pri ochrane osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, stačí zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv. Túto ochranu zákon zabezpečuje v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú napadnuté len jednotlivé zložky osobnosti, jej stránky ako neoddeliteľné súčasti celkovej fyzickej a psychicko-morálnej integrity osobnosti. V občianskom práve platí zásada, že ohrozenie, resp. porušenie čo i len jednej stránky osobnosti človeka je ohrozením, resp. porušením osobnosti ako celku. V ustanovení § 11 OZ ide o exemplárny výpočet jednotlivých stránok osobnosti človeka. Ako typické sa uvádzajú najmä právo na ochranu života, zdravia občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia a svojho mena. Do tohto rámca patrí tiež právo na súkromie vrátane rešpektovania rodinného života a prejavov osobnej povahy. Patrí sem aj ochrana vnútornej intímnej sféry osobnosti človeka, pričom nejde vždy o samostatnú ochranu života, zdravia, cti, mena atď., ale vždy o ochranu ľudskej osobnosti; výraznú stránku osobnosti človeka predstavuje právo na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť. Česť fyzickej osoby patrí k významným právnym hodnotám, lebo má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby k iným fyzickým osobám a ostatným účastníkom občianskoprávných vzťahov, čím podstatne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti. Občiansky zákonník poskytuje ochranu proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou občianskoprávnej ochrany cti je to, aby zásah bol objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti fyzickej osoby privodiť.

Ochrana fyzickej osoby sa poskytuje najmä proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení (napr. nepravdivé tvrdenia, tvrdenia znižujúce mravný profil fyzickej osoby, jej vlastnosti, zmýšľanie a správanie), a to bez rozdielu, akými prostriedkami k nemu dôjde (slovom, obrazom a akýmkoľvek iným konaním difamujúcej povahy). Ak je za zásah do osobnostných práv považovaný písomný prejav, je pre posúdenie, či sa negatívne dotkol osobnosti, potrebné analyzovať nielen obsah tohto prejavu, ale tiež formu v ňom použitých výrazových (slovných i grafických) prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/10/2005). Osobitnú kategóriu v rámci tejto skupiny predstavujú nepravdivé skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky a kritické stanoviská. Pravdivá informácia nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj je podaný spôsobom, že neskresľuje skutočnosť alebo nie je natoľko intímny, že porušuje ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti. Hodnotiaci úsudok vždy vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý ku skutočnosti zaujíma určitý postoj tak, že ju hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti. Avšak i tu je potrebné skúmať, či sa tento názor zakladá na pravdivej informácii, a samozrejme, či je primeraná forma jeho prezentácie a zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky. To znamená, či primárnym cieľom je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Kritika nesmie sledovať cieľ prípadného odsúdenia, ohovárania, škandalizovania alebo urážky. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky, t. j. či primárnym cieľom nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Ak sú v kritike charakterizujúcej určité javy a osoby použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak obsah kritiky je celkom neadekvátny posudzovanému konaniu kritizovaného, pričom z nej vyplýva úmysel kritizovanú osobu znevážiť či uraziť (tzv. intenzívny excés), ide o kritiku neprimeranú, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby.

2.2. V predmetnej veci odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie v nadväznosti na výsledky vykonaného dokazovania posúdil konanie žalovaných ako také, ktoré nezakladá neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a ktoré nebolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi v súvislosti s jeho osobnostnými právami, a to privodiť mu ujmu na jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Konanie žalovaných 2/ a 3/ spočívalo vo vyrozprávaní svojich osobných skúseností ohľadom spoločného života so žalobcom žalovanému 1/, ktorý vyhotovil zvukový záznam predmetného rozhovoru, a to za účelom informovania svojej manželky o osobe žalobcu. Zo strany žalovaných 2/ a 3/ išlo len o vyjadrenie ich názoru na osobu žalobcu v rámci osobnej komunikácie so žalovaným 1/, ktorý sa žalobcovi síce nemusel páčiť, ale v bežnom živote nie je možné v rámci súkromných rozhovorov zabrániť jednotlivým osobám prejavovať svoj názor na inú, tretiu osobu, a už vôbec v rámci takýchto rozhovorov nemožno hovoriť o zásahu do práva na ochranu osobnosti tej osoby, ohľadom ktorej súkromne komunikujúce osoby prejavili svoj názor. Žalovaní 2/ a 3/ nezverejňovali a neprezentovali ich názor na žalobcu verejne a ani ho nešírili. V danom prípade preto nešlo o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, a to bez ohľadu na to, či bol ich ústny prejav zachytený na zvukovej nahrávke. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom žalovaných 2/ a 3/ bolo zneváženie či urazenie osoby žalobcu. Žalobca nemusí súhlasiť s tým, čo odznelo v rámci rozhovoru na nahrávkach, avšak jeho nesúhlas nezakladá neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť mu ujmu. Žalovaný 1/ si zo súkromného rozhovoru so žalovanými 2/ a 3/ vyhotovil zvukový záznam za tým účelom, aby preukázal svojej manželke, že žalobca nie je vhodným životným partnerom pre ňu a ich maloletú dcéru, a to vzhľadom na skúsenosti, ktoré mu o spoločnom živote so žalobcom opísali žalovaní. Motiváciou žalovaného 1/ teda bola ochrana jeho manželky a dcéry pred žalobcom a tiež záchrana jeho manželstva. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 1/, s výnimkou svojej manželky, predmetné nahrávky sprístupnil alebo šíril tretím osobám, resp. ich zverejnil na sociálnych sieťach tak, aby boli verejne prístupné viacerým osobám. Zohľadniac motiváciu žalovaného 1/ smerujúcu k záchrane jeho rodinného života, nemožno sprístupnenie nahrávky jeho manželke považovať za zverejňovanie informácií, ktoré by mali zasiahnuť do práva na ochranu žalobcovej osobnosti, a nemožno ani prijať záver, že by išlo o taký zásah do cti a dôstojnosti žalobcu, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť mu ujmu na jeho osobnosti. Podľa odvolacieho súdu nebolo preukázané, že zo strany žalovaného 1/ došlo k šíreniu nahrávok aj iným osobám, rodine, známym, ako tvrdil žalobca. Žalobca v priebehu konania

neuviedol konkrétne osoby, ktorým mal žalovaný 1/ nahrávky ďalej šíriť. Výpočutie svedkyne N. E. by preto bolo v tejto súvislosti nadbytočným. Pokiaľ žalobca vedel o šírení nahrávok tretím osobám, mal uviesť mená takýchto osôb, a mal navrhnúť výpočutie priamo týchto osôb, pretože len tieto osoby mohli potvrdiť skutočnosti uvádzané žalobcom o šírení nahrávok. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by sa nahrávky akokoľvek šírili, resp. že sa v ich šírení pokračuje. Žalobca v odvolaní namietal, že nevie na základe čoho súd prvej inštancie prijal záver, že žalovaný 1/ mal oprávnený strach o bezpečnosť svojho dieťaťa, keďže zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by bol nebezpečným pre akékoľvek dieťa. Súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalovaný 1/ mal po tom, čo počul od rodinných príslušníkov žalobcu, oprávnený strach o bezpečnosť svojho dieťaťa. Číže súd neposudzoval, či strach žalovaného 1/ o maloleté dieťa bol oprávnený z hľadiska toho, či mal preukázané nevhodné správanie sa žalobcu voči jeho synovi, ale len na základe toho, že žalovaný 1/ si vyhodnotil z rozprávania žalovaných 2/ a 3/, ktorí popisovali správanie žalobcu voči synovi, že žalobca nie je vhodnou osobou na spoločný rodinný život s jeho dcérou, a preto bol strach žalovaného 1/ na základe toho, čo sa o žalobcovi z rozprávania dozvedel, oprávnený. Žalobca ničím nepreukázal svoje tvrdenie, že nahrávky boli vyhotovené pre žalovaného 1/ za tým účelom, aby ich šírili tretím osobám a znevažoval pred nimi jeho osobu. Podľa vyjadrení žalovaných bola cieľom nahrávok záchrana manželstva žalovaného 1/ a ochrana manželky a dcéry žalovaného 1/ pred žalobcom, a to na základe toho, čo sa o žalobcovi dozvedel. Žalobca tiež nepreukázal, že pohnútkou žalovaných 2/ a 3/ na vytvorenie nahrávok bola pomsta voči nemu. Rovnako nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaní voči nemu prechovávali hnev z dôvodu rozpadu ich rodinného života. Z výpovedí žalovaných naopak vyplynulo, že pre ich psychickú pohodu uprednostnili život bez žalobcu, a preto došlo aj k rozvodu manželstva žalobcu a k ukončeniu rodinného života so žalobcom v jednej domácnosti. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré žalobca v odvolaní poukázal, odvolací súd konštatoval, že tieto sa týkali iných skutkových okolností, keďže išlo o mediálne zásahy (formou tlače alebo televízie) do práv na ochranu osobnosti, kedy mohlo dôjsť k zásahu do súkromia a k zníženiu vážnosti a dôstojnosti danej osoby v spoločnosti. Zároveň z uvedených rozhodnutí podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že je nutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti (osobnej cti a dobrej povesti) v kontexte s právom na slobodu prejavu a s právom na informácie, a to so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. K zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby dochádza len vtedy, ak medzi zásahom a porušením osobnostnej sféry existuje príčinná súvislosť a ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu takou mierou, ktorú v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať. V tejto súvislosti rozhodnutia zdôraznili aj dôležitosť slobody prejavu, ktorá je chápaná ako jeden zo základných kameňov demokratickej spoločnosti. Sloboda prejavu platí nielen pre informácie alebo myšlienky prijímané priaznivo či považované za neškodné či nedôležité, ale rovnako pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujú či znepokojujú. Pri strete základného práva na informácie a ich šírenie s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, teda základných práv, ktoré stoja na rovnakej úrovni, je treba s prihliadnutím k okolnostiam každého jednotlivého prípadu starostlivo zvážiť, či jednému právu nebola nedôvodne daná prednosť pred právom druhým, teda či posudzovaný výrok dosahuje takej intenzity, že zasahuje do práva na ochranu osobnosti danej osoby alebo či je primeraný vzhľadom na konkrétnu situáciu. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nebolo potrebné skúmať mieru intenzity zásahu do práva na ochranu osobnosti v kontexte s právom na slobodu prejavu, keďže k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, ktorý by bol spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu, nedošlo.

2.3. Vo vzťahu k e-mailovej správe zamestnávateľovi žalobcu sa súd prvej inštancie vyjadril v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožnil a považoval za nadbytočné uvádzať tie isté dôvody. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca taktiež nepreukázal, že žalovaní zasiahli do práva na ochranu jeho osobnosti aj tým, že protiprávne o ňom získavali a zhromažďovali informácie, poskytovali jeho osobné údaje, údaje jeho predkov ako aj jeho fotografické snímky bez jeho vedomia a súhlasu tretím osobám, ako namietal v odvolaní. Žalobca len veľmi všeobecne, bez bližšej špecifikácie namieta získavanie a šírenie informácií (neuvádza akých a komu), poskytovanie jeho osobných údajov a údajov jeho predkov (akých, komu), neuvádza akých fotografických snímok a nekonkretizuje ani tretie osoby, voči ktorým sa tak malo diať. Uvedenú námietku preto považoval odvolací súd za bezpredmetnú.

Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu, že žalovaní pred súdmi alebo pred OČTK realizovali iba svoje procesné práva, pretože podľa neho nekonali spôsobom primeraným okolnostiam, nevyjadrovali svoj subjektívny názor, ale ničím nepreukázané klamlivé tvrdenia o jeho osobe. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne v bode 29. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že žalovaní v rámci súdnych konaní a konaní pre OČTK realizovali len svoje procesné práva a v súlade s aktuálnou judikatúrou posúdil ich vyjadrenia ako subjektívny názor, ktorý nemohol zasiahnuť do práv žalobcu na ochranu osobnosti. Žalobca žiadnym relevantným dôkazom (odborným vyjadrením, dôkazom o liečbe, návštevami lekára), okrem svojich tvrdení tiež nepreukázal, že následkom konania žalovaných trpí duševnou traumou, že má zdravotné problémy, je pod neustálym stresom, trpí nespavosťou, únavou, bolesťami hlavy, máva stavy úzkosti a paranoidné myšlienky z neustáleho prenasledovania, ako uvádzal v odvolaní. Tiež nepreukázal, že ním opísaný zdravotný stav by bol v príčinnej súvislosti s konaním žalovaných, ktorí v rámci súkromného rozhovoru uviedli žalovanému 1/ informácie o živote so žalobcom, ktorý ich následne poskytol svojej manželke N. E.. Odvolací súd opätovne zdôraznil, že uvedeným konaním nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 11 a nasl. OZ, a preto týmto konaním nemohlo dôjsť ani k následkom, ktoré žalobca uvádza. Súd prvej inštancie v bode 23. rozsudku zdôvodnil, prečo v konaní nevypočul žalobcom navrhovaného svedka Q. W.. Vzhľadom na predmet sporu považoval za irelevantné, aký mal žalobca vzťah so synom, a či boli tvrdenia žalovaných o osobe žalobcu pravdivé. S uvedeným názorom sa odvolací súd stotožňuje. Odvolateľ v tejto súvislosti namietal, že na jednej strane súd nepovažoval za potrebné sa zaoberať pravdivosťou tvrdení žalovaných, no na druhej strane sa vyjadril, že žalovaný 1/ mal oprávnený strach o svoje dieťa. Ako už uviedol odvolací súd vyššie, súd prvej inštancie neposudzoval, či strach žalovaného 1/ o dieťa bol oprávnený z dôvodu preukázania pravdivosti skutkových tvrdení žalovaných 2/ a 3/ o žalobcovi, ale k tomuto záveru dospel na základe toho, čo uvádzal sám žalovaný 1/, ktorý vychádzal z informácií, ktoré sa o žalobcovi od žalovaných dozvedel, považoval ich za pravdivé, a preto sa o svoju rodinu oprávnene obával. Preto dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie na základe skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, preto ho ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukázal na jeho odôvodnenie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V obsahu dovolania dovolateľ opätovne poukázal na konkrétne skutkové okolnosti veci prepisom vyjadrení žalovaného 2/ a 3/ zo sporných nahrávok, ktoré považoval za difamačné, doplnené o svoje skutkové tvrdenia. Namietol, že súdy nevykonali dokazovanie vypočutím nahrávok a nezaoberali sa ich obsahom, pričom odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími námietkami a len zopakoval závery súdu prvej inštancie. Namietol, že súdy sa nezaoberali dopadom nahrávok na jeho osobnostné práva. Dovolateľ poukázal na mieru expresivity výrazov použitých pri popise jeho osoby na nahrávkach a použitie týchto nahrávok na jeho zneváženie pred N. E.. Podľa názoru dovolateľa bolo zo strany súdov nevyhnutné zaoberať sa pravdivosťou výrokov použitých v kontexte jeho osoby, na základe čoho navrhol vypočutie svedkov, čo súdy odmietli a v čom dovolateľ videl porušenie jeho práv. Zároveň namietol nevykonanie dokazovania v otázke šírenia sporných nahrávok. Dovolateľ zároveň zopakoval svoje skutkové tvrdenia s odkazmi na jednotlivé časti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Poukázal na nespravodlivosť, nepresvedčivosť a neprijateľnosť záverov súdov v tejto veci v spojení s ich rozporom s dôkazmi v konaní a súčasne namietol nepreskúmateľnosť rozhodnutí z hľadiska zamietnutia vykonania ním navrhnutých dôkazov.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že v jednotlivých častiach dovolania žalobca nenapádal procesnú stránku veci, neuviedol žiadne nové skutočnosti ovplyvňujúce výrok napadnutého rozhodnutia, dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nijako nekonkretizoval tak, aby bolo možné konštatovať jeho dôvodnosť a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP neuviedol náležitosti podľa § 432 ods. 2 CSP. Navrhli dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo

napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že dovolací súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu znátočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP). Preto sa dovolací súd v prvom rade zaoberal prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. d) CSP namietol porušenie jeho práv s ohľadom na nevykonanie dokazovania v otázke obsahu a šírenia hanlivých nahrávok voči jeho osobe, namietol rozpor dôkazov s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a potvrdzujúceho rozhodnutia

odvolacieho súdu a namietať nepreskúmateľnosť rozhodnutí z hľadiska nevykonania ním navrhovaných dôkazov výsluchmi svedkov a vypočutím nahrávok. Vo zvyšku zopakoval svoje skutkové tvrdenia a poukázal na jednotlivé časti napadnutého rozhodnutia.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmatečnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

18. Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska jeho nepreskúmateľnosti v časti týkajúcej sa nevykonania žalobcom navrhovaných dôkazov výsluchmi svedkov, nevypočutia sporných nahrávok a nezaobrerania sa pravdivosťou informácií uvádzaných v nahrávkach. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nedisponuje vadami zakladajúcimi prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ako už dovolací súd uviedol, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmatečnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Odvolací súd vzhľadom na jeho charakter potvrdzujúceho rozhodnutia v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP a na to naviazanú mieru rozsahu odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP sa v dostatočnej miere zaoberal dokazovaním vykonaným v konaní, závermi prijatými súdom prvej inštancie a v rozsahu

potrebnom pre posúdenie a rozhodnutie veci dostatočne odôvodnil myšlienkové postupy naviazané na právne a skutkové východiská. Dovolací súd preto dospel k záveru, že rozsah odôvodnenia potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v komplexnom spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám podľa § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia a súčasne procesný postup odvolacieho súdu vedúci k prijatiu záverov prezentovaných v dovolaní napadnutom rozhodnutí nevykazuje vady vedúce k porušeniu práva na spravodlivý proces dovolateľa. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, je zrozumiteľné a presvedčivé. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej a to v spojení s procesným postupom odvolacieho súdu, kedy je z argumentácie odvolacieho súdu zrejmé, ako k prijatým záverom dospel, prípadne na základe čoho dospel k názoru o správnosti záverov súdu prvej inštancie. Z rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie je jednoznačne zrejmé, prečo súdy nedospeli k záveru o potrebe vypočutia nahrávok, či prečo boli výsluchy daných konkrétnych svedkov považované za nadbytočné. Súdy nižších inštancií jednoznačne, dostatočne a presvedčivo zdôvodnili, prečo v danej veci dospeli k záverom o nenaplnení predpokladov na rozhodnutie o porušení práva na ochranu osobnosti a to vo vzájomne poprepájaných súvislostiach, s ktorými sa dovolací súd stotožnil. Dovolací súd preto nedospel k záveru o existencii procesných väd konania odôvodňujúcich prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

19. Z dôvodu dovolacích námietok týkajúcich sa dokazovania a dovolateľom opakovane uvádzaných skutkových tvrdení dovolací súd považuje za potrebné poukázať na § 442 CSP, v zmysle ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Inicianím dovolacieho konania nemôže dôjsť k revízii skutkových zistení, pričom súčasne dovolací súd považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že jednoduchý nesúhlas dovolateľa s rozhodnutím súdov nižších inštancií neodôvodňuje prípustnosť dovolania. Súčasne dovolací súd poukazuje na § 185 ods. 1 CSP v spojení s § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nie je preto možné vyvodiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP len z toho dôvodu, že nebolo vyhovené návrhu dovolateľa na vykonanie toho ktorého dôkazu za okolností, kedy súd prvej inštancie s potvrdením odvolacieho súdu vyhodnotili daný dôkaz za nadbytočný či pre posúdenie a rozhodnutie veci irelevantný. V danom kontexte súčasne dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie týkajúce sa dokazovania sú dostatočne jasné a rozsiahle, dávajúce jednoznačnú odpoveď na otázku, prečo ten ktorý dôkaz bol či nebol súdom vykonaný a k akým záverom súd dospel. Dovolací súd preto nezistil vadu procesného postupu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP ani v tejto argumentačnej časti dovolateľa.

20. Dovolateľ úvodom dovolania označil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, avšak okrem daného označenia sa ním v obsahu dovolania ďalej nezaoberal, nijakoho nerozvíjal a žiadnym spôsobom neoznačil právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolateľ v širokej miere v obsahu dovolania uvádzal skutkové tvrdenia aj v rámci doslovných prepisov sporných nahrávok a odkazoval na jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré dopĺňal aj o citácie z rozhodnutí iných súdov vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z uvedeného avšak nie je možné vyvodiť a abstrahovať právnu otázku, o ktorej riešenie v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP sa má jednať. Z dôvodu jej absencie a zároveň nemožnosti abstrahovania nie je preto možné zo strany dovolacieho súdu posúdiť splnenie predpokladov dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP. Z obsahu dovolania je okrem námietok týkajúcich sa dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP možno zistiť len nesúhlas dovolateľa so záverom, že v danej veci nedošlo k naplneniu predpokladov pre ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ. Z nesúhlasu dovolateľa s riešením otázky, či v danej veci prišlo alebo neprišlo k porušeniu práv žalobcu vyplývajúcich z ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ avšak nemožno dospieť k záveru o splnení predpokladov pre

začatie dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP. Dovolací súd sa preto dovolacím dôvodom uvádzaným žalobcom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP bližšie nezaoberal a nemohol zaoberať.

20.1. Dovolací súd v tejto súvislosti opakovane pripomína, že aby na základe dovolania podaného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

20.2. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má teda mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Relevantný je v tomto smere aj judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“. Aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti - „pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu právnej otázky“.

21. Dovolací súd teda z hľadiska posúdenia, či dovolateľ riadne a v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou najvyššieho súdu definoval a špecifikoval právnu otázku, ktorej vyriešenie dovolaním požaduje podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dospel k záveru, že dovolateľ nešpecifikoval a neurčil právnu otázku (prípadne otázky), ktoré by mali byť predmetom dovolacieho prieskumu (podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP), keď v rámci obsahu dovolania len zopakoval svoje dovtedajšie tvrdenia, či právne názory naviazané na skutkový stav, pričom právnu otázku položenú pre dovolací prieskum nebolo možné vyvodiť.

22. Dovolací súd dospel preto k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, kedy potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymýka nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý by mal za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. Dovolací súd zároveň dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP založená nebola a to z dôvodu, že dovolateľ pre dovolací prieskum nevymedzil právnu otázku, ktorá

preto nemôže spĺňať požiadavky kladené na formuláciu právnej otázky, a preto dovolanie v časti námietky nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.